

Adelaides redding

‘Wie zegt dat ik iets wilde stelen?’ vroeg Adelaide.

Clayborn kwam dichtbij. Zijn woorden waren zacht en duister. ‘Ik herken een dief uit duizenden.’

Hij reikte naar haar en ze hield haar adem in, terwijl ze zich afvroeg waar hij haar zou aanraken. Hoe het leer van zijn handschoen op haar huid zou voelen.

Maar hij raakte haar huid niet aan. In plaats daarvan zei hij zachtjes: ‘Rood.’

Heel even begreep ze niet waar hij op doelde, maar toen voelde ze beweging bij haar voorhoofd, waar een lok haar was ontsnapt.

Door die ontdekking voelde Adelaide haar lichaam gloeien. Net als door het plotselinge besef dat hij dichtbij was, warm aanvoelde en fris rook, naar citrusvruchten – een geur die je aan de South Bank normaal gesproken niet rook.

Die geur paste niet bij Adelaide.

Deze man paste niet bij haar. En juist dat maakte van hem een verdorven verleiding, zoals zoetigheden en zijde en buidels en zakhorloges. Zoals dat alles bij elkaar. Daar kon geen enkele dief weerstand aan bieden.

En dus kantelde ze haar gezicht naar het zijne en stal ze hem. Een moment lang. Een hartslag lang.

Ze was heus van plan om hem weer terug te geven.

Sarah MacLean bij Boekerij:

Sesily's bevrijding (Rozen & revolutie)
Adelaides redding (Veren & verovering)

Sarah MacLean

Adelaides redding

Londen, 1839. Adelaide gelooft niet in de liefde,
maar de hertog van Clayborn brengt haar toch
aan het twijfelen.

Deel 2 van *De vrouwen van Mayfair*

Vertaald door De Vertaalzusjes

ISBN 978-90-492-0870-7

ISBN 978-94-023-2758-8 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Heartbreaker*

Vertaling: De Vertaalzusjes

Omslagontwerp: bürosud

Omslagbeeld: © Lee Avison / Trevillion Images, bürosud

Illustraties binnenwerk: © Peter Hermes Furian / Shutterstock, Inc.

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2022 Sarah Trabucchi

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Deze vertaling is tot stand gekomen in samenwerking met Avon,
een imprint van HarperCollins Publishers.

Dit boek verscheen eerder onder de titel *Veren & verovering*.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor Louisa,
De allerbeste*

Adelaide

St Stephen's Chapel

South Lambeth

Oktober 1834

Men zei dat stormwolken op je trouwdag geluk brengen.

Een duistere hemel tijdens de geloften zou het duisterste deel van een verbintenis weerspiegelen. Stortregen zou al het ongeluk dat het stel mogelijk te wachten stond wegspoelen, waardoor alleen een gelukkige toekomst overbleef.

Ze zeiden immers dat bruiloften zeer gelukkige aangelegenheden waren: een tijd voor blozende bruidjes en frisse bruidegoms en nieuwe kleding en families die dolgelukkig zijn dat hun familie straks twee keer zo groot zal zijn. Wat maakt een beetje regen nou uit als er zo veel geluk tegenover staat?

Zwaar weer zou het slechtste deel van de dag en het huwelijk zijn.

Maar wat nou als het weer niet het ergste van de dag was? Wat zou dat voor het huwelijk betekenen?

Op die ochtend eind oktober, terwijl de regen met bakken uit de hemel kwam en de dakspanten trilden door het onweer, stond juffrouw Adelaide Trumbull voor het altaar in de St Stephen's Chapel in South Lambeth, omringd door de geur van wierook en kaarsen. Ze droeg een jurk die ze in het holst van de nacht had gestolen van de beste kleermaker van Mayfair, en bedacht dat er een kans was dat de mensen maar wat uit hun nek kletsten.

Adelaide was totaal geen verlegen bruidje. Ze was de eenentwintig-

jarige dochter van Alfie Trumbull: een boom van een vent met vuisten zo groot als een gemiddeld hoofd. Alfie had goed gebruikgemaakt van die vlezige wapens zodra hij groot genoeg was om een klap uit te delen, en hij had op die manier een klein keizerrijk – bij wijze van spreken – aan de South Bank opgebouwd. Hij was de leider van de Bulls: een bende schurken en dieven, vernoemd naar de man die hen aan elkaar had voorgesteld. Adelaide had al snel geleerd dat ze haar eigen geld zou moeten verdienen om de gewelddadige tirannie van haar vader te kunnen overleven. Ze behoorde al tot een van de beste dieven van de South Bank toen ze zes jaar oud was. Ze had lange, slanke vingers, die onopgemerkt een zakhorloge of tasje konden stelen.

Een prinses onder de dieven.

En toen het tijd werd om te trouwen, was het vanzelfsprekend dat haar vader de bruidegom zou uitkiezen. Dat deden koningen immers, nietwaar? Ze huwelikten hun dochters uit voor land, macht of een leger dat na het huwelijk flink zou worden uitgebreid.

Het deed er niet toe dat Adelaide te lang en te gewoontjes was, of dat John Scully totaal geen interesse in haar had. O, hij glimlachte als ze de kamer in liep en hij was meer dan bereid geweest om haar van top tot teen op te eisen: haar vader had er praktisch op gestaan dat ze dat zou toelaten. Als Scully praatte, deed hij dat met de zoetgevooisde stem van een man die wel wist hoe hij met honing vliegen moet vangen. Maar hij zat er duidelijk niet op te wachten om Adelaide het hof te maken en ze verwachtte dat ze, als ze zich zou laten vangen, daar eerder azijn dan honing zou aantreffen.

Wat ertoe deed, was het feit dat Scully de leider was van de Boys: een kleinere, nieuwe bende die aan de South Bank in opkomst was. De Boys waren meer een stelletje anarchisten dan een organisatie, maar ze vormden een groot gevaar voor inwoners, bedrijven en het koninkrijk van Alfie Trumbull: een man die er heilig in geloofde dat je je vijanden maar beter te vriend kon houden.

Als hij daar zijn dochter voor moest opofferen, dan was dat maar zo.

Adelaide had het niet zo op haar vader. En ze dacht niet dat ze haar nieuwe echtgenoot wel leuk zou vinden, maar dit leven was haar nou

eenmaal toebedeeld. Als ze mazzel had, zou ze haar huwelijk met een monster beter doorstaan dan haar eigen moeder. Misschien zou John Scully wel jong sterven.

Er klonk een zware donderklap in de verte en Adelaide beseft dat gedachten aan de dood van je bruidegom terwijl je voor het altaar stond waarschijnlijk niet zouden opwegen tegen het geluk dat de stortregen haar zou kunnen brengen.

Ze lachte zacht en wild. Maar het viel niemand op.

Ze zette haar bril recht en bewoog haar vingers naar haar hals. De hoge kraag van de trouwjurk, die eigenlijk voor iemand anders was gemaakt, zat veel te strak.

De priester ratelde maar door: zijn woorden waren een modderstroom aan onzinnig gebrabbel, ongetwijfeld ontstaan uit de angst voor wat hem zou overkomen als hij zijn instructies niet nauwkeurig zou opvolgen.

Adelaide hoorde hem iets zegen over Kana in Galilea en keek vluchtig naar de man met wie ze moest trouwen: hij verplaatste zijn gewicht achtereenvolgens van zijn hakken naar zijn voorvoeten, alsof hij ergens anders wilde zijn. Ze keek langs hem heen, naar zijn moeder die op de eerste rij zat: de rij die de ingang naar de ondergrondse kelder verborg, waarin een stuk of zes kratten vol wapens lagen te wachten op Alfies volgende oorlog. De oudere vrouw keek streng, alsof ze voor de politierechter stonden in plaats van een geestelijke.

Adelaide keek naar de anderen in de rij. Twee jongen vrouwen, de zussen van Scully, keken alsof ze elk moment van pure verveling konden flauwvallen. Achter hen zat een rij mannen. De broers van Scully: één door bloedverwantschap, de rest door de strijd. Binnenkort zouden ze ook haar broers zijn. Afzichtelijke bruten, met fronsende wenkbrauwen die zo dik waren dat ze een schaduw wierpen op hun neuzen, die zo vaak waren gebroken dat je ze alleen nog als 'verpulverd' zou kunnen omschrijven. Ook zij konden niet stilzitten.

Een doodgewone omstander zou misschien denken dat ze vreesden voor hun zielen. Dat een huis van God niet hun favoriete locatie was om een zaterdagochtend door te brengen.

Maar dit was geen gewoon huis van God, en Adelaide was geen doodgewone omstander.

De priester ging verder. Even was hij helder genoeg om iets te zeggen over het hellevuur. Dat vond Adelaide een tikkeltje overdreven voor een bruiloft, maar misschien wilde hij een poging wagen om het bijeengekomen gezelschap nog te bekeren.

Ze wenste hem succes.

Ze zette een stap opzij, net genoeg om vanuit haar ooghoek haar vader te kunnen zien. Precies genoeg om op te merken dat hij niet naar de ceremonie keek. In plaats daarvan staarde hij over haar hoofd heen, langs de priester, naar de glas-in-loodramen achter haar.

Zijn vlezige vingers tikten tegen zijn knie. Zijn kaak bewoog terwijl hij op de zijkant van zijn tong kauwde. Adelaide had al jong geleerd dat dit betekende dat ze een manier moest vinden om uit de kamer te ontsnappen, en snel een beetje. Ze tuurde vanachter haar bril naar zijn laarzen, die nog vies waren van de Rookery verderop. Daar, tegen de hiel van een van zijn laarzen, lag het houten handvat van een knuppel: het favoriete wapen van haar vader.

En toen besepte ze dat ze die dag niet zou trouwen. Dit was geen samenkomst, maar een verovering: haar vader wilde haar bruidegom vermoorden.

Ze keek weer naar de priester en haar instinct nam het onmiddellijk over. Er stond een kelk op het altaar achter hem. Die was waarschijnlijk gemaakt van tin. Niet zwaar genoeg. Nee, ze zou meer kans maken met de koperen kandelaar. Het kleintje, dat aan de andere kant van het altaar stond. Dan moest ze daar wel eerst zien te komen, twee trappen op. *Waren kandelaars heilig?* Adelaide bracht geïrriteerd haar hand omhoog, in de richting van haar rokken. Als ze had geweten dat ze had moeten vechten, zou ze bezwaar hebben gemaakt tegen deze jurk. Ze rolde met één schouder in de te strakke jurk. Ze zou onmogelijk hard genoeg kunnen uithalen met die kandelaar om echte schade aan te richten. En dat was wel nodig.

Wat voor beesten gebruikten een bruiloft als achtergrond voor een territoriumdispuut?

En belangrijker nog: waar wachtten ze op?

‘Als een van de aanwezigen...’

Adelaide rolde met haar ogen. Natuurlijk. Niemand was zo theatraal als een echte crimineel die dacht dat hij de held van het verhaal was.

‘... een reden heeft waarom deze twee niet in de echt met elkaar verbonden mogen worden...’

Naast haar bewoog Scully een beetje. Zijn hand gleed onder zijn jas, waar hij ongetwijfeld een dolk had verstopt. Haar vader was die dag niet de enige die bloed wilde zien.

‘O, dit kun je niet menen,’ mompelde ze.

De priester keek haar vernietigend aan, alsof geen enkele bruid ook maar zou overwegen om nu iets te zeggen. ‘... neem dan nu het woord, of zwijg tot het graf.’

Even viel er een lange en indringende stilte, en één seconde lang vroeg Adelaide zich af of ze de situatie misschien verkeerd had ingeschat.

Ze hield haar adem in terwijl het gedonder buiten tekeerging. Het geluid vulde de kerk en weerkaatste tegen de eeuwenoude stenen.

Het was het startsein voor de oorlog.

Het gezelschap sprong overeind. Vuisten vlogen door de lucht, wapens werden uit hun schedes getrokken en hoedenspelden werden ter hand genomen, vergezeld van gegrom en geschreeuw.

Adelaide snelde al even vlug en behendig als altijd naar de kandelaar. Die snelheid was haar op haar vierde al bijgebracht. En terwijl ze onderweg ging naar die koperen prijs, deed ze dat andere wat ze al vanaf haar vierde deed: zakkenrollen. Ze was niet dom en wist dat ze er na dit gevecht waarschijnlijk alleen voor zou staan met niet veel meer dan een gestolen, te strakke trouwjurk en geen cent op zak. Ze had jarenlang op straat geleefd en wist dat ze altijd klaar moest staan om te vechten, maar bereid moest zijn om te vluchten.

Ze stal drie horloges – eentje terwijl ze een indrukwekkende klap wist te ontwijken – en twee buidels vol munten. Ze stopte ze in de strakke mouwen van haar jurk en ging onderweg naar haar doel. Ze tilde haar te korte rokken omhoog en snelde de trappen op, langs de priester, die

zich nu achter het altaar had verschanst. Dat was de veiligste schuilplek voor een geestelijke terwijl zijn geleende kapel het strijdtoneel werd van een bloederig gevecht.

Ze hoorde geschreeuw achter zich, te dichtbij. Toen ze omkeek, zag ze dat een van Scully's mannen met een rood gezicht naar haar reikte.

‘Waar ga jij naartoe, dametje?’ Hij greep de achterkant van haar jurk vast, maar de stof was glad en glipte door zijn vingers.

Adelaide versnelde haar pas en pakte de kandelaar. Ze draaide zich direct om en gebruikte al haar kracht om hem weg te slaan. ‘In elk geval nergens heen met jou!’

Hij schreeuwde het uit en pakte haar wapen. Hij trok haar naar zich toe, maar verloor vlak daarna zijn bewustzijn. Adelaide was daarop voorbereid en liet het wapen los terwijl hij als een gevelde boom naar achteren viel. Ze dacht een halve seconde lang – korter nog – na over haar opties, terwijl haar gedachten door haar hoofd raasden.

Wilde ze meevechten?

Was dit wel haar strijd?

Ze hoefde geen antwoord te geven toen er een hand op haar schouder werd gelegd. Voordat ze zich kon omdraaien om te vechten, werd ze door een verborgen deur achter het altaar getrokken.

De deur sloot met een zachte klik en de herrie van de strijd vervaagde, verstomd door hout en steen en afstand en de helse regen die neerstortte op de met lood omringde ramen boven haar.

Het met roet bedekte glas-in-loodraam kon het schamele licht van de duistere hemel maar amper doorlaten. Adelaide zocht naar het eerste wapen dat ze kon vinden. Ze draaide zich met een boek in haar hand om naar de deur... en liet het boek meteen weer zakken.

De vrouw die tegen de deur aan stond glimlachte. ‘Wil je me toch geen mep verkopen?’

‘Ik vrees dat er een zware, eeuwige straf staat op het slaan van een non,’ zei Adelaide.

‘En die straf is nog zwaarder als je een non slaat met een bijbel.’

Adelaide zette het boek weer terug.

De non bewoog langs haar heen naar de andere kant van de kamer,

waar ze een mand uit een laag kastje pakte. Ze plaatste de mand op de tafel tussen hen in, naast de bijbel, en zette een stap achteruit.

Adelaide keek wantrouwend naar de mand en de vrouw. 'Ik ken geen nonnen zoals u.'

'Hoeveel nonnen ken je dan?'

Daar dacht ze even over na. Ze kende er geen, maar dat deed er nu niet toe. Ze duwde haar bril wat hoger op haar neus. 'Voor wie werkt u?'

De vrouw trok haar wenkbrauwen op. 'Is dat niet duidelijk?'

'Ik bedoel, hoort u bij de Bulls of de Boys?'

De non hield haar hoofd schuin. 'Dat kan ik net zo goed aan jou vragen.'

Geen van beide.

Adelaide deed er het zwijgen toe.

'Ik heb een andere suggestie, Adelaide Trumbull,' zei de non. In haar felle, blauwe ogen zag Adelaide de waarheid verscholen liggen. 'Wat nou als ik hier voor jou ben?'

Adelaide hief haar kin. Wat nou als er een derde optie was? Een betere?

Onmogelijk. Er waren geen betere opties voor meiden die werden geboren in Lambeth. Zelfs niet voor de prinsessen. Juist niet voor hen.

Hoog boven zich zag Adelaide het gezicht van een van de figuren uit het glas-in-loodraam. Ze benijdde de positie van de gesluerde vrouw. Niet identificeerbaar. Ongezien door vrijwel iedereen. Onbelangrijk. De regen sloeg tegen het raam en dreigde de toch al gebarsten ramen van blauw glas, het lichaam van de figuur, te doen barsten.

Geschreeuw verderop doorbrak de stilte in de ruimte.

'Je moet je buit ergens kwijt, nietwaar?' De non, die zich niet zo non-achtig gedroeg, wees weer naar de mand.

Adelaide keek de vrouw in de ogen. De drie zakhorloges voelden zwaar en warm tegen de huid onder haar mouw. 'Welke buit?'

De non trok veelbetekenend haar wenkbrauwen op.

Adelaide liep naar het mandje toe. Ze wist niet zeker wat ze erin zou aantreffen. Wat het ook was, het zou haar leven veranderen, dat wist ze zeker. Mogelijk niet ten goede.

Maar, eerlijk gezegd: veel slechter dan dit was onmogelijk.

Ze tilde het deksel op en zag een klein portret in een ronde, zilveren lijst. Ze keek naar de vrouw die haar vanaf de andere kant van de kamer zorgvuldig in de gaten hield. 'Dat ben ik.'

'Dan weet je dus dat de inhoud altijd al voor jou is bedoeld.'

Adelaide keek naar de deur en dacht aan wat zich daarachter afspeelde. 'U wist wat hij van plan was,' zei ze. Haar vader. Het gevecht. De naderende oorlog.

Ze knikte.

'U, en wie nog meer?'

Ze hield haar hoofd een tikkeltje schuin. 'Dat komt later.'

'Hoe weet ik dat er een later is?'

'Hoe weet je dat er überhaupt een later is?'

Daar had de non een punt.

Adelaide stak haar hand in de mand en trok er een stapel kleren uit. Een broek. Een pet. Een overhemd en een gilet en een jas. Een zwarte paraplu.

'Ze zullen op zoek gaan naar een bruid,' legde de andere vrouw uit, terwijl ze knikte in de richting van het altaar, waar de helft van alle dommekrachten uit Lambeth nu ongetwijfeld de stenen van de kerk met het bloed van hun tegenstanders besmeurde. 'Een bruid in een gestolen jurk.'

Adelaide begreep wat ze bedoelde. De kleding was een vermomming – eentje die op de lange termijn absoluut niet zou werken, maar de komende dertig minuten wel. De komende dertig meter, als ze de deur opende en de regen in zou stappen.

Alleen...

'Ik kan nergens heen,' zei ze hoofdschuddend. Prinsessen konden hun koninkrijk niet verlaten. Wie waren ze zonder hun koninkrijk?

De non knikte naar de mand. 'Weet je dat zeker?'

Adelaide wierp een blik in de inmiddels lege mand en zag een klein blauw kaartje onderin liggen, gemaakt van een stevig, prachtig papier. Het mooiste papier dat ze ooit had gezien, versierd met een mooie donkerblauwe bel. Hoewel het papier zo groot was als een visitekaartje,

stond er geen naam op. Alleen die bel en een adres in Mayfair.

Een bel, een adres, en – toen ze het kaartje omdraaide – een boodschap.

Het is tijd dat je verdwijnt, Adelaide.

Kom me opzoeken.

Hertogin

En ineens zag Adelaide haar derde optie kristalhelder verschijnen. Ze hunkerde ernaar.

Men had toch gelijk.

Regen op je trouwdag bracht wel degelijk geluk.

De South Bank
Vijf jaar later

Er waren een aantal woorden die de inwoners van Londen zouden kunnen gebruiken om Adelaide Frampton te beschrijven.

Als mensen ten noorden van de rivier, in Hyde Park, aan Bond Street en in de balzalen van Mayfair, het hadden over de brildragende nicht van de hertogin van Trevescan – wat ze zelden deden – gebruikten ze woorden als ‘onopvallend’. Wanneer je zou doorvragen, zouden ze mogelijk nog zeggen dat ze lang was. Of misschien ‘gewoontjes’. Oude vrijster was ook een optie voor de zesentwintigjarige vrouw zonder hoop of huwelijkskandidaten. Haar rode haren zaten altijd strak weggestopt onder een nette kap en ze droeg haar kraag omhoog, wat volledig uit de mode was. Haar kleding was saai en haar gezicht dertien in een dozijn, zonder rouge of kohlpotlood.

Ze werd amper gezien, zelden gehoord, had geen titel en was niet rijk, was nooit grappig, niet charmant of bijzonder begaafd. Oninteressant. Onopvallend. Gewoontjes, en daardoor onzichtbaar. Alleen een verre bloedlijn bood haar toegang tot Mayfair.

Maar ten zuiden van de rivier, in pakhuizen en wasserettes en werkhuizen, in de krotten en straten waar Adelaide was opgegroeid – niet als Adelaide Frampton, maar als Adelaide Trumbull – was ze een legende. Jonge meisjes in Lambeth werden ’s nachts ingestopt, smachtend naar hoop en de belofte van een toekomst, en hun moeders en tantes en grote zussen fluisterden verhalen over Addie Trumbull: de beste dief van

de South Bank. Ze was zo vingervlug dat ze nooit was betrapt, en haar toekomst was zo veelbelovend geweest dat ze had gevochten in een oorlog waarin de Bulls en de Boys waren samengekomen. Ze had ervoor gezorgd dat haar vader de koning werd van allebei en was vervolgens vertrokken naar een leven voorbij de kolenmijnen en de modder en viezigheid van Lambeth.

Addie Trumbull, zo ging het verhaal, was vertrokken als prinses en een koningin geworden.

Het was opmerkelijk hoe legenden zonder bewijs konden ontstaan, zelfs op plekken waar de grond gezouten was en de velden onvruchtbaar waren. Misschien wel juist op die plekken.

Het deed er niet toe dat Addie nooit was teruggekeerd. De zus van iemands vriend en daar dan weer een nichtje van werkte als bediende aan het hof van de nieuwe koningin, en zij had Addie daar gezien. Ze was getrouwd met een goede, rijke man, sliep op ganzendons, droeg zijden jurken en at van gouden bordjes.

Slaap lekker, kleintje. Als je je gedraagt en al jong leert om tasjes te stelen en snel te rennen, dan wacht jou mogelijk net zo'n mooie toekomst als die van Addie Trumbull.

Legende. Mythe. Ster.

Onvoorstelbaar.

Maar zoals met alle roddels ten noorden van de rivier en alle verhalen ten zuiden van datzelfde water, bestond de waarheid uit een beetje van beide en een heleboel van geen van de twee. En daarom bleef Adelaide overal een mysterie. Dat beviel haar wel, want 'onopmerkelijk' en 'onvoorstelbaar' gaven haar datgene waar ze zo naar zocht: onzichtbaarheid.

Maar dit is de waarheid: Adelaide Frampton was de beste dief die Londen nooit gekend heeft.

Haar onzichtbaarheid was die middag in oktober in 1839 extra duidelijk, toen ze – terwijl het herfstzonnetje laag aan de hemel stond – het pakhuis in liep dat het officiële hoofdkwartier was van Londens grootste bende huurlingen: de Bully Boys van Alfred Trumbull. Ze hadden een nieuwe naam gekregen na hun gewelddadige fusie op haar mislukte

trouwdag. Haar vader had de nieuwe naam verzonnen – een man die donders goed wist hoe gemakkelijk een goedkoop cadeau slechte mannen kon verenigen.

Adelaide had de binnenkant van het pakhuis al vijf jaar niet meer gezien. Vijf jaar geleden had ze Lambeth verlaten en aan de andere kant van de rivier een nieuw leven opgebouwd, maar ze kon zich deze plek nog maar al te goed herinneren. Hij stond nog steeds vol met de gestolen goederen van de bende: drank en juwelen, zijde en zilver, en een verzameling vuurwapens die hen allemaal al fataal had moeten worden, gezien het beruchte gebrek aan gezond verstand van deze lieden.

In een nauwsluitende marineblauwe jas met hoge kraag, een donker overhemd en een eenvoudige rok liep Adelaide door het gebouw. De kleding en de simpele grijze pet die haar haren verborg waren ontworpen zodat ze zich juist tijdens dit soort activiteiten gemakkelijk kon bewegen. Als ze in de schaduwen stapte of achter kratten vol illegale spullen dook, verdween ze uit het zicht.

Drie verschillende patrouilles hielden haar op toen ze onderweg was naar de bovenste verdieping, waar het lege kantoor van haar vader zich bevond. Alfie Trumbull dronk elke middag om vier uur ‘thee’ in de Wild Pheasant: een bordeel dat hij bezat in de schaduw van Lambeth Palace. De locatie van de Palace, slechts enkele meters verwijderd van de slaapplek van de aartsbisschop van Canterbury, maakte voor Alfie ongetwijfeld deel uit van de charme. Hij had zichzelf immers altijd al heel hoog zitten.

Toen de eerste patrouille opdook, had ze zich snel moeten verstoppen achter de trap op de begane grond. Bij de tweede verstopte ze zich in een hoek achter in het pakhuis en de derde had haar bijna betrappt terwijl ze het kantoor van haar vader in glipte. Ze dook tussen verschillende grote vaten whisky om te wachten tot ze weer uit het zicht waren verdwenen.

Vijf jaar. Terwijl de wereld buiten deze muren continu in verandering was, was in Alfies koninkrijk alles nog precies hetzelfde. Hetzelfde patrouilleschema. Dezelfde verstopplekken. Dezelfde gesprekken: de avond daarvoor was een gevecht uitgebroken, waardoor een jongen

naar de chirurgijn was gestuurd, maar waar ze wel een leuke buit aan hadden overgehouden.

Adelaide wachtte tot ze vertrokken, dankbaar dat haar vader liever sterke dan slimme wachters inhuurde.

Toen ze weg waren, liep Adelaide naar Alfies werkplek, waar ze vol verbazing ging zitten.

Niet alles was hetzelfde. Haar vader had een bureau gekocht. Eentje met laden en sloten en een prachtige glans, die hem – zo dacht Adelaide – elke keer als hij ging zitten met trots zou overspoelen.

Het zou voor hem een nare ontdekking worden dat zijn sloten niet goed genoeg waren om een slimme dief buiten de deur te houden.

Adelaide pakte snel een snuifdoos uit de binnenzak van haar jas en trok een lange gouden ketting onder de kraag van haar overhemd vandaan. Aan de ketting hing een smal, koperen buisje. Ze had het uiteinde verwijderd en opende het doosje waar de koppen van twaalf koperen sleutels in lagen. In een oogwenk selecteerde ze de juiste en maakte hem vast aan de hanger.

Ze draaide haar kersverse sleutel in het slot van het bureau en genoot van het heerlijke geluid toen het openging en ze aan haar zoektocht kon beginnen. In de eerste twee laden vond ze niet wat ze zocht, en ook niet in de onderste, diepe, vergrendelde lade van het zware bureau. Behalve...

Ze trok drie zware kasboeken uit de diepe lade, die moeiteloos open en dichtgedaan konden worden – haar vader had kosten noch moeite gespaard – en legde ze op het bureau. Ze rekende uit hoe hoog ze waren, bewoog naar achteren in de stoel en keek naar de buitenkant van de lade. Er verscheen een flauwe glimlach op haar lippen. Alfie Trumbull vertrouwde zijn jongens dus toch niet.

Adelaide gleed met haar vingers over het hout in de lade. Binnen een paar seconden had ze de verborgen schakelaar gevonden en onthulde ze een geheim compartiment onder de dubbele bodem.

‘Daar ben je,’ fluisterde ze triomfantelijk, terwijl ze een zwart boekje pakte, klein genoeg om in een binnenzak te passen. Ze opende het om te bevestigen dat dit was wat ze zocht: de locaties van de elf munitie-

voorraden die de Bully Boys in de stad hadden verstopt, de namen van de jongens die aan elke locatie waren toegewezen, de roulatieschema's van de wacht en een inventaris van alle wapens die daar lagen, die Alfie Trumbull zorgvuldig zelf had samengesteld.

Adelaide stopte het boek in haar eigen zak en wilde de lade weer inruimen toen haar blik plotseling op het andere voorwerp viel dat nog in het geheime compartiment lag.

Een blokje doodgewoon hout.

Fronsend pakte ze het vast en ze tilde de kubus van vijftien centimeter op. Haar leven als dief had Adelaide wel geleerd dat doodgewone dingen zelden doodgewoon waren, zeker als haar vader ze onder een dubbele bodem in een lade bewaarde. En dus deed ze wat ze wel vaker deed als iets haar interesse had gewekt.

Ze nam het mee.

Het werd snel donker in het gebouw en dus ging ze vlot te werk. Ze legde de bodem weer in de lade, plaatste de kasboeken terug, ontmantelde haar looper en ging staan. Ze stopte haar snuifdoosje weg en klemde de houten kubus tussen haar boven- en onderarm.

‘Dat is niet van jou.’

Haar hart vloog naar haar keel toen ze naar de deuropening keek. Haar vrije hand gleed al in haar rokken, naar de valse zak bij haar dij, waar ze haar mes bewaarde. Ze bleef liever onzichtbaar en wilde na een missie nooit rommel achterlaten, maar als het moest, zou ze deze vechtersbaas uitschakelen.

Hij was het tegenovergestelde van onzichtbaar: lang en slank. Hij stond in de schaduw, net in het kantoor, met zijn pet laag over zijn voorhoofd getrokken. Hij deed geen enkele moeite om de scherpe lijnen van zijn knappe gezicht te verbergen: een lange, rechte neus en een hoekige kaak die door de beste beeldhouwer leek te zijn ontworpen.

Dit was geen vechtersbaas van haar vader.

Zelfs als ze het niet aan zijn keurige accent had kunnen horen, of het niet aan zijn houding had kunnen zien, alsof het nooit in hem was opgekomen dat hij mogelijk ergens niet zou thuishoren, zelfs niet in een duister pakhuis van een door de wolf geverfde crimineel... Zelfs als hij

er niet had uitgezien alsof hij in zijn jeugd had leren schermen in plaats van knokken... Dan nog had zijn neus hem verraden.

Hij was geen nacht hongerig naar bed gegaan. Had nooit hoeven vechten voor zijn veiligheid of zijn avondeten. Had nooit hoeven stelen, want hij was overduidelijk met een zilveren lepel in de mond geboren.

Deze man was rijk.

En door hem zouden ze allebei tegen de lamp lopen.

Ze ging rechtop staan en liep langs het bureau naar de deur. Ze weigerde hem aan te kijken of met hem te praten en dacht na over haar opties. Ze kon hem niet neersteken, maar ze kon hem zeker een klap verkopen als hij haar niet zou laten vertrekken.

Maar toen ze bij de deur aankwam, hield hij haar tegen. Hij raakte haar niet aan. Hij legde alleen één hand op de deurpost en zei: 'Nogmaals, dat is niet van jou.'

'Nou en,' zei ze. 'Is het van jou?'

Hij verstijfde, alsof hij beledigd was dat ze het lef had om hem van repiek te dienen.

Hij was absoluut rijk. En hij had hier helemaal niets te zeggen. Wilde hij haar – Adelaide Frampton, de beste dief van Lambeth – nou vertellen wat ze wel en niet kon stelen? Hij had beter moeten weten.

'Ja, het is van mij.'

Ze keek verbaasd naar hem op. Ze negeerde de stoppels op zijn kaak en zijn lage pet. Het was een treurige poging tot een vermomming, want Adelaide herkende hem meteen. Ze moest haar best doen om niet te kreunen van wanhoop.

Hij was niet alleen rijk. Hij was geen willekeurige chique kerel.

En hij was absoluut niet knap.

De man die voor haar stond, was de hertog van Clayborn. Het ergste wat de aristocratie te bieden had, met een gereserveerde houding en een kleine...

'Hé!'

Er klonk een schreeuw aan de andere kant van de deur, die openstond. Ze zag een flinke bewaker hun kant op komen lopen en zijn kraaloogjes waren op haar gericht.

Tot zover mijn onzichtbaarheid.

‘Verdomme, Clayborn,’ fluisterde ze, terwijl ze het doosje steviger vasthield. ‘Natuurlijk kom jij hier opdagen om ons beiden de dood in te jagen.’

Hij kon de verbazing op zijn gezicht niet verbergen. ‘Heb je me herkend?’

Natuurlijk had ze hem herkend. Ze zou deze hertog uit duizenden herkennen. Het was onmogelijk om hem niet te herkennen. De laatste keer dat hij zo dicht bij haar was gekomen, stonden ze ten noorden van de rivier in het hart van Mayfair en had hij Adelaide een vernietigende preek gegeven: het soort preek dat arrogante, rijke mannen met een titel maar al te graag met kille afkeer afstaken tegenover vrouwen die veel te min voor hen waren. Hij had mazzel dat ze haar mes die dag alleen maar had gebruikt om mee te eten.

Maar als iemand haar zover zou kunnen krijgen, dan was het deze man wel.

Meedogenloos en kil... En niet in staat om op te gaan in de menigte.

‘Jullie daar! Wat mot dat in Alfies kantoor?’

Adelaide wachtte niet af. Ze rende onder zijn arm door en vloog door de gang, weg van de bewaker.

‘Verdomme, jongens! Indringers!’

‘Dat is mijn teken om te gaan,’ zei ze. Ze vloog over de trap naar de eerste verdieping en berekende dat ze minder dan een minuut de tijd had om op te gaan in de schaduwen. Als ze aan de andere kant van het gebouw kon zien te komen, waar de grote deur naar de snel duister wordende straat openstond, kon ze mogelijk nog verdwijnen.

Maar ze was niet alleen.

De hertog van Clayborn rende met haar mee. Hij was sneller dan ze van een man met zijn postuur had verwacht. Hij zou echter niet gemakkelijk kunnen verdwijnen, maar goed, dat was niet haar probleem.

Ze keek hem nijdig aan. ‘Opdonderen, hertog.’

‘Dacht het niet.’

Adelaide slaakte een gefrustreerde zucht en keek achter zich terwijl ze de trap af liepen. Hun oorspronkelijke achtervolger was halverwege

de trap boven haar en nog drie anderen kwamen naar boven vanaf de begane grond. Ze vloekte binnensmonds en liep naar een lange rij opgestapelde kratten, zo ver als ze durfde, voordat ze achter eentje dook.

De hertog gleed naast haar en stond nog geen moment stil voordat hij inademde, duidelijk van plan om iets te zeggen.

Adelaide bedekte zijn mond met haar hand. De stoppels van zijn één dag oude baardje voelden zowel ruw als zacht. Niet dat het haar iets interesseerde hoe hij tegen haar vingers aan voelde. Aan het vuur in zijn blauwe ogen te zien, interesseerde hem dat ook niet. Hij vond het ongetwijfeld irritant dat ze de leiding nam. Nou, daar zou hij snel aan moeten wennen als hij dit wilde overleven.

Ze schudde haar hoofd en wees voorbij de kratten, waar twee wachters van Alfie Trumbull zorgvuldig de ruimte doorzochten. Ze leunde naar hem toe en fluisterde amper hoorbaar in zijn oren: ‘Kun je vechten?’

Ze had haar hand nog op zijn lippen liggen en hij trok arrogant een wenkbrauw op. Zijn beledigde onuitgesproken antwoord was overduidelijk: *natuurlijk kan ik vechten*.

Waarschijnlijk zou hij er niets van bakken, aristocraten waren over het algemeen enorm nutteloos, maar ze had geen keuze. Adelaide was zestien jaar lang niet gepakt en dat wilde ze graag zo houden. De mannen kwamen dichterbij.

Ze liet hem los, draaide geruisloos op haar voorvoeten en reikte onder haar rokken. Met één hand griste ze het mes uit de schede in haar laars, terwijl ze met haar andere hand de houten kubus vasthield. Ze drukte met haar schouder tegen de stapel kratten die hen aan het zicht onttrok.

Vijf meter.

Hij bewoog samen met haar, nam dezelfde houding aan en keek naar haar, met zijn schouder tegen het ruwe hout.

Twee meter.

Het leer van zijn handschoenen kraakte terwijl hij zijn handen tot vuisten balde. Die zou hij nodig gaan hebben. Ze stonden op het punt om iedere bewaker achter zich aan te krijgen.

Eén.

Ze deed een schietgebedje dat hij inderdaad kon vechten en knikte één keer. Twee keer.

Hij bewoog zijn lippen geluidloos: nu. Samen duwden ze de toren van kisten in de richting van de vechtersbazen die hen bijna hadden gevonden.

Hun geschreeuw ging vergezeld van een oorverdovend gekletter, maar Adelaide bleef niet om hun werk te bekijken. In plaats daarvan zette ze het op een lopen en wist ze bijna de trap aan de voorkant van het pakhuis te bereiken: de trap die naar de straten buiten en haar vrijheid leidde.

Clayborn zat haar op de hielen en hoewel ze niet omkeek – daar had ze geen tijd voor – riep ze wel naar hem: ‘Dit is geen plek voor een hertog.’

‘Maar het is wel de ideale plek voor een dame?’ kaatste hij terug.

Ze was geen dame, maar dat zei ze niet. Ze maakte zichzelf wijs dat ze het te druk had met de trap af rennen. Ze snelde naar de deur, waar twee bewakers stonden te wachten. Zonder aarzeling sloeg ze eentje tegen het hoofd met haar houten blokje. ‘Het ging prima, totdat jij ten tonele verscheen.’ Ze dook weg toen de tweede bewaker met zijn enorme vuist naar haar hoofd uithaalde.

Er klonk een zware klap. Iets in haar wat ze liever kwijt dan rijk was dwong haar om zich om te draaien en te kijken wat er was gebeurd.

Clayborn had de vuist van zijn tegenstander in een van zijn grote handen gevangen. ‘Dat was niet netjes,’ zei hij kalm. De ogen van de schurk werden groot. ‘En je hebt mazzel dat je haar niet hebt geraakt.’ Hij zette zijn woorden kracht bij met een bijzonder goede oplawaai, waardoor de schurk op zijn knieën viel.

Met grote ogen van verbazing staarde ze naar de bewusteloze man. ‘Wat had je gedaan als hij me wel had geraakt?’ Toen de hertog er het zwijgen toe deed, zei ze: ‘Dus je kunt wel degelijk vechten.’

Hij keek haar weer geïrriteerd aan. ‘Ik lieg niet.’

Uiteraard was hij beledigd. Het verbaasde haar dat de hele South Bank niet in vlammen was opgegaan toen de hertog van Clayborn als engel des oordeels was komen opdagen.